

рѣше за Бойча, бѣше, като никоѣ пхтъ, твърдѣ радостно.

— Та живѣ ли билѣ тоя поразеникъ? обади се въ недоумѣние госпожа хаджи Ровоама.

— Живѣ, избѣгалѣ въ планината, обясни Стефчовѣ. Но сега живѣ ли е — незнамѣ. Може сега да го кълвхтъ орлитѣ нѣкъдѣ.

Рада натисна сърдцето си отъ болезнено вълнение.

— Азѣ ви казвамѣ, че графѣтъ е живѣ, графѣтъ не умира... Обади се хаджи Смионѣ. Той толкова пхти умира и се излазя живѣ... Азѣ не вѣрвамѣ... Азѣ когато бѣхѣ въ Молдовата, сѣки казваше, че Янкулеско хайдутинѣтъ билѣ умрѣлѣ, и вѣстнициѣтъ писахѣ... „Буна диминяца, домуле Янкулеско,“ казвамѣ му... А той ми земѣ часовникѣтъ само — за едно „добрутро.“ Искамѣ да кажѣ, че не ме уби... та думата ми бѣше, че разбойникѣ не умира...

И хаджи Смионѣ смигна приятелски на Рада, съ което искаше да ѣ каже: ти менѣ слушай, графѣтъ е живѣ.

— Давно само не се довлѣче тука тоя поразеникъ, ще запали и насѣ, както Клисура...

— Само да има честь... Неможе да се хване и „мечкаринѣтъ,“ та и нему да се види работата, както на Кандовчето и на другитѣ, каза Стефчовѣ.

— Жално, но нѣма що, трѣбваше да се жертвуватѣ малко души, за да се спасѣтъ хиляда, каза единѣ.

— То се знае, вагабонти, защо идхтъ при насѣ?

— Защо идхтъ? Дойдохѣ да се укрихтъ, обади се кака Гинка живо.

Стефчовѣ ѣ изгледа очуденѣ.

— Како Гино, та споредѣ тебе, дѣдо Юрданѣ злѣ е направилѣ?

— Добрѣ е направилѣ... хубаво правите вие съ това... Гаче сте чафуги или турци, а не българи... Я си помислете за какво и за кого отиватѣ да мрхтъ тия